

In een „onbewaakt” ogenblik

Het mysterie van de verdwenen bromfietser

Molenaar Mulder stond met zijn fiets aan de hand, voor de overweg op het voorbijrijden van de trein te wachten.

Het was heel stil op de landweg van de afgelegen streek. De middagzon scheen fel en warm op meneer Mulder neer en op het hoofd van een man die aan de andere kant van de spoorlijn naast zijn Solex stond te wachten.

„Dáár kan ik straks mooi even een vlammetje aan vragen”, dacht meneer Mulder. „Ik snak naar een rokertje.” „Wel sakkerloot!” riep Mulder hardop tegen zichzelf, toen de trein voorbij was. „Hoe heb ik het nou! Waar is die man gebleven? Z'n Solex staat er nog!” Op de lange weg geen levend wezen te zien, geen huis of boerderij in de omtrek. Links van de weg een uitgestrekt heideveld en rechts een goede vijftig meter heide overgaande in heuvelachtig terrein, begroeid met struikgewas. Als die grappenmaker dáárin is verdwenen, in de tijd dat de trein passeerde, heeft hij knap lange benen”, dacht Mulder.

Toen viel z'n oog op de druppels bloed, die een paar keien naast de bromfiets wat meer kleur gaven. „Wel alle blikkaters”, riep Mulder. „Ook dát nog”. Een ongeluk met de trein kán niet, daarvoor ligt het bloed en staat de bromfiets te ver van de spoorlijn af.” Nu moest hij er zéker het zijne van hebben.

Hij liep over het vlakke stuk heide naar het struikgewas, klom op een heuveltje en riep een paar maal luidkeels: „Is daar iemand?” Maar er volgde geen enkele reactie. Hij fietste zo hard hij kon naar het dichtstbijzijnde dorp.

„Er is iets geheimzinnigs gebeurd”, hijgde hij, toen hij voor de indrukwekkende rijksveldwachter van Bom-

melen stond. „Hier gebeurt nooit iets geheimzinnigs. Het is hier een fatsoenlijk dorp,” repliceerde van Bommelen met beslistheid.

Toen deed Mulder zijn relaas. „Drink je?” vroeg de veldwachter achterdochtig. „Wat bedoel je?” antwoordde Mulder. „Oh, dát! Nee, alleen op bruiloften een heel klein glaasje en ik heb al in geen drie jaar een vrolijke bruiloft meegemaakt.” „Dat is te lang geleden om er nu nog van onder de invloed te zijn, murmelde van Bommelen. „Ja, dan rijd ik maar even mee.”

„Ja, dit is een Solex en dit hier is geen limonade”, constateerde van Bommelen toen hij bij de spoorwegoverweg was aangekomen. „Ik neem de Solex mee terug naar m'n bureau, als corpus delicti.” „Als wat?” vroeg de molenaar. „Zul je wel zien”, antwoordde van Bommelen. „Je hebt toch geen snelle auto of helicopter in de buurt gezien hè, omstreeks de tijd van de verdwijning?” „Geen denken aan”, zei Mulder. „Denkt U dan aan mensenroof of zo?” „Zul je wel zien!”, antwoordde van Bommelen en hij ging op de bromfiets zitten.

„Ik ga op de Solex terug naar het dorp. Neem jij dan mijn fiets aan je hand. Ik moet zo vlug mogelijk wat mannetjes oprottellen om een speurtocht te organiseren naar verdachte personen. Ik kam hier de hele omgeving uit.”

„Maar hebt U al eens eerder op een Solex gereden?”, probeerde Mulder nog. „Kunt U er mee omgaan?” „Zul je wel zien”, zei van Bommelen „met een Solex rijdt immers iedereen zó weg. Kijk maar!”

En in een ogenblik had Mulder het nakijken. Terwijl de vermoeide molenaar zich maar langzaam hijgend en

puffend vooruit kon trappen, met van Bommelen's fiets aan de hand, legde de veldwachter de zes kilometer terug naar 't dorp in twaalf minuten af. Toen reed hij op de Solex vlot van de een naar de ander en kreeg van tien brave dorpslieden de belofte dat zij zich om half vijf bij hem zoudenervoegen. Als iemand nieuwsgierig vroeg: „Wat is er dan aan de hand?”, antwoordde van Bommelen: „Zul je wel zien! 't Is nog geheim.”

Juist toen de speurgroep compleet was en ten huize van de veldwachter de laatste instructies ontving, kwam er nóg een bezoeker. Een heer die niemand van het gezelschap ooit had gezien. „Wie bent U?”, vroeg de veldwachter achterdochtig. „Duivendrecht is mijn naam”, antwoordde de heer. „Ik kom aangifte doen van de vermissing van mijn Solex.” De tien hulpzoekers wisselden veelbetekende blikken. De spanning was voelbaar. „Zo, waar had U die dan nog het laatst in Uw bezit?”, vroeg de veldwachter. „Bij de spoorwegoverweg”, zei meneer Duivendrecht. „Ik stond

op de trein te wachten, kreeg een neusbloeding (heb ik wel vaker last van) en liep vlug naar de beek die daar achter het heuveltje stroomt. Ik waste m'n gezicht, ging nog even achterover liggen in de schaduw van de struiken en viel in slaap. Toen ik een tijd later wakker werd en naar de weg terugliep, bleek m'n Solex verdwenen te zijn.”

„Oh,” zei de veldwachter na een lange denkpauze, „dan bent U de verdwenen bromfietser. Maar dat leg ik straks wel uit. Heren, bedankt, de groeten thuis en eet smakelijk! En U, meneer Duivendrecht, Uw Solex staat in 't schuurtje. Maar blijft U bij ons eten? U moet mij nog het een en ander vertellen over die fantastische Solex. Wat een karretje is dat!”

En meneer Duivendrecht bleef bij de familie van Bommelen eten en hij vertelde over de Solex. Hij vertelde over de lage aanschaffingsprijs (v.a. f. 349,50), de lage onderhoudskosten. Over de prima Solex-service, overal in Nederland. Over de betrouwbaarheid en over al die andere goede eigenschappen van Nederland's meest verkochte bromfiets.

Nog diezelfde week werd door de Gemeenteraad besloten dat van Bommelen een Solex moest hebben, want het geval van de verdwenen bromfietser had toch overduidelijk bewezen dat een veldwachter zich vlug en veilig moest kunnen verplaatsen, als er iets bijzonders aan de hand is.

„Ga je weer verdwenen personen zoeken?”, spotte de bakker toen van Bommelen voor het eerst met zijn Solex in het dorp verscheen. „Zul je wel zien”, riep van Bommelen en bromde tevreden de dorpsweg af.